
ZOO

BÁLINT BÉLA

hörög a vad tajtékozva
hörgését
rozsdavájta rács-gerinc
mint hangversenyt
termek négy fala
szögletesre szabja

fehér zománcbillentyűk villogását
tépő karmokat
alattomosan
mint pók szövi vásznát
vörösen búzló éhenkórász tor
kábitja

lába lendül sörénye borzad
vetődne a vad
ugrását mégis megannyi
szájtátva-tágranyílt tekintet
dermeszti
karám közé zárva

drót csattan
sajog a héja szárnya
amott tojás pattan
messzi rétről huhog
a vén bagoly
gerendaháton keselyű gubbaszt

dühöng a vad lerúgná
csipke-ölelésű nyugalalmát
hisz lehet-e egy
feszes hártya
a kereten nyújtózó kép
a valósággal valaha is egy

ordas járja türelmetlen
peronnyüzsgésben várunk így
oda-vissza útját
anyja tejét nyelve
jégről álmodozik a
koszos medvebocs

morajlik egyre zúg a vad
aztán
mégis alázattá áll össze a sok panasz
miként egymás
alá fölé mellé helyezett
elemeiből a tárgy

kínjában vihog
tetveit úzve a hiúz
ijedt gidák szöknek
fúj a barom
koppannak
mert szöknének vágtaözva a paták

— — — — —
est jöttével
ki erre ki arra
odvaiba bújik a nagy család
csak az ölyv a bagoly
fürkészes mozdulatlan
szarvasagancs-csapda mered a sötétnek

est jöttével
ki előbb ki utóbb
békés álmába merül a vad-világ
csak az oroslán-szem villan
párduc jár nesztelen
csak az ordas foga csattan